

HAM, DER LIGGER ved siden af mig, døde for et par dage siden. Hvis jeg mærker på ham, hvis jeg strækker min hånd så langt til venstre, det kan lade sig gøre, og rører hans kind, er den så kold og stille, som jeg tror, døden bliver indeni.

Ham, der ligger på min anden side, har derimod været død længe – næsten lige siden rejsens begyndelse. Han var en af de første. De ældste har altid mindst tilbage. Og ham, der ligger under mig, altså *lige* under mig i det næstøverste lag, trak vejret langsomt og tungt indtil for et par timer siden. Så ophørte den gyngen, som jeg lå oven på, og som mindede om havet.

Så stille. Bortset fra en skrabelyd ved den fjerneste væg, som når noget skarpt bliver trukket hen over en metaloverflade.

Jeg ville gerne råbe og spørge, men ilten rækker næppe til det. Jeg håber jo stadig. Måske er der nogen, som endnu ikke har givet op.

SÅ SMUKT.

En hvid, røgdampende skærgårdsbåd, der skred blødt fremad langt dernede i Østersøens stille vand. Måger og terner fulgte efter, jagtede de boblende skumtoppe og dukkede af og til ned og fløj så videre med byttet sprællende i næbbet. Livet blev nok ikke meget bedre end denne junimorgen med forsigtig sol, som varmede hans lettrynkede ansigt.

Ewert Grens sad på den samme sten, som han plejede at gøre tidligt hver lørdag. Et tilpas højt og tilpas fladt stykke klippe, som tiden havde skåret ud og placeret lige her, hvor den nu passede perfekt til en stor og let aldrende krop.

Det var hans helt eget sted ved behandlingshjemmet og det, der al den tid havde været hendes vindue. Der, hvor hun dag efter dag i næsten 30 år havde kigget ud og med blikket søgt det liv, hun ikke kunne deltage i. Deres fælles liv. Nu boede der et andet menneske på hendes værelse, og han vidste ikke engang, hvem det var.

– Politikommissær Grens.

Han fór sammen. En stemme fra fortiden.

– Øjeblik, kommissær, jeg kommer over til dig.

Det var hende, der hed Susan, og som for længe siden havde været den plejeassistent, som tog sig så godt af Anni. Hun havde uddannet sig til læge og siden til overlæge og specialist i geriatri. Nu kom hun ud af behandlingshjemmets nye indgang i bygningens gavl og gik med lange, kraftfulde skridt hen mod ham. Hun stoppede op og spærrede for udsigten.

– Da vi talte sammen sidst, havde du siddet uden for hendes vindue 12 lørdagsmorgener i træk. Dengang besluttede jeg mig for at lade dig være i fred. Men der er gået fire år, kan det passe? Og du sidder her stadig.

– Jeg har skam rejst mig op indimellem.

– Kan du huske, hvad jeg sagde til dig dengang? At du skader dig

selv. Du har skemalagt sorgen og lever for den, ikke med den. Du lever i frygt for det, der *allerede er sket*.

– Jeg husker hvert eneste ord.

– Men du tog dig ikke af, hvad jeg sagde.

Ewert Grens gjorde, som han altid gjorde, og skævede op mod vinduet og værelset, hvor en lampe var tændt. Anni havde aldrig været vågen på den her tid af dagen. Hun havde holdt af at sove længe, skønt hendes hverdag bestod af lutter hvile.

– Jeg ved godt, at hun ikke længere findes.

– Dengang sagde jeg også, at jeg aldrig mere ville se dig her.

Han rejst sig op fra stenen, der gjorde det ud for en stol.

– Og jeg ved godt, at du mente det godt.

Han smilede til hende.

– Men jeg bliver ved med at komme her hver lørdag ved daggry, og jeg sidder her endnu om fire år.

Grens gik væk fra den unge kvinde, som var så meget klogere, end han selv nogensinde havde været eller ville blive. Han gik over mod bilen, som stod for sig selv på behandlingshjemmets lille parkeringsplads, og vendte sig om, lige før han åbnede bildøren:

– Det er nemlig det eneste, der forhindrer mig i at gå fra forstanden.

Han råbte nu:

– Forstår du det?

Hun stod og så på ham med den ene hånd på gelænderet, der førte op til hovedindgangen. Det så ud, som om hun tænkte over det, han sagde. Så nikkede hun næsten umærkeligt og gik ind.

Grens kørte hen over øen, der lå tæt på Stockholm og endnu ikke var rigtig vågen. Han nåede Lidingöbron, hvor han halvvejsovre plejede at gøre holdt i vandkanten for at lade blikket synke ned i det glitrende vand en sidste gang. Han havde lige rullet sideruden ned og mødt en morgentræt vind, som mest lod til at ville hilse på, da han blev kaldt op over den skrattende politiradio i instrumentpanelet.

– Ewert?

Hans chef Wilson burde vide bedre end at forstyrre lige nu.

– Hallo, Ewert?

Han lod ham råbe. Det her var et privat øjeblik.

– Ewert, jeg har prøvet at få fat i dig på telefonen. Den er vist slukket. Hvis du hører det her, så ring til mig. Jeg har fået en alarm, som jeg vil have lige netop dig på.

Til højre for politiradioen var båndoptageren, som han havde været uger om at finde frem til, da den foregående havde besluttet sig for, at den havde spillet sine sidste toner. Markedet var ikke ligefrem oversvømmet af båndoptagere til biler, der rent faktisk virkede. Der var sågar butikspersonale, der ikke vidste, hvad i alverden han talte om. Et skrotfirma lidt uden for Strängnäs var blevet redningen, og nu skulle han sidde her og høre to sange i træk. Så længe sad han her altid, så politiradioen måtte vente.

du sänder mig de vackraste tulpaner, och ber mig glömma allt från igår

Siw Malmkvist på et blandet kassettebånd kun med hendes sange. Først *Tunna skivor*, som havde været hans foretrukne alle dage, og derpå *För sent skall syndarn vakna*, som var en overset perle.

när du svek mig första gången gick jag hem, grät en skvätt på schäslongen

Hendes smukke stemme fra tresserne beroligede ham. Folk omkring ham grinede ad hendes tekster, men de hørte ligesom bare med, disse vrøvlerim som han ikke længere lagde mærke til, men blot lænede sig op ad.

– Ewert? Svar for helvede!

Det var politiradioen igen og stadig Wilson. Siw Malmkvist havde sunget færdig, og denne pause midt på Lidingöbron havde sammen med morgenstunden på en sten i det, der engang havde været Annis verden, indgydt ham kræfter nok til resten af dagen og resten af ugen. Så nu svarede han:

– Ja, Grens her ...

– Ewert, hvor fanden har du været?

– Som sagt, Grens her.

Grens hørte, hvordan hans chef rømmede sig og derpå rømmede sig på ny for at fatte sig og skifte stemmeleje.

– Ewert, jeg vil have dig til at tage direkte på Södersjukhuset uden at tage forbi politigården. Faktisk skal du tage direkte til lighuset.

Ewert Grens havde forladt Lidingöbron og var kommet ud på motorvejen i nordgående retning, som han blev på. Det var meget hurtigere at køre uden om indre by end at køre igennem den.

– Lighuset?

– Obduktionsteknikeren opdagede en død mand der for en halv time siden.

– Det lyder da meget naturligt. Det er vel der, de døde er. Var der ikke andet?

– En død mand for meget.

– Du taler i gåder, Wilson.

– Et lig for meget.

– Ja, det blev det altså ikke mere klart af.

– Da obduktionsteknikeren gik i gang lidt over seks i morges og gik ind i kølerummet, var der noget, som ikke stemte. Da hun stadig havde den samme fornemmelse ved andet besøg, talte hun ligene. Der lå 17, da hun gik hjem i går, og i løbet af aftenen og natten døde der fem, så der burde altså være 22 kroppe i alt.

– Og hvad så?

– Der var 23. Og det uanset hvor mange gange hun talte dem.

Politikommissær Grens fik bilen ud i overhalingsbanen og satte farten op.

– Der er altså et lig, der ikke skal være der, Ewert. Et lig, der aldrig er blevet modtaget og registreret. En død mand uden identitetsdokumenter og historik. Et menneske, der ikke findes.

ET ÅNDEDRAG MERE.

Hvis jeg trækker vejret langsomt ind og holder det, så længe jeg kan, og hvis jeg lukker luften ud lidt ad gangen, så slipper ilten måske ikke op så hurtigt.

Jeg tror, vi har ligget sådan her i tre-fire eller måske hele fem døgn. Jeg ved det ikke med sikkerhed. Der er helt sort omkring mig. Det lille hul, de til at begynde med kiggede ind til os gennem, er væk, og jeg har fortabt mig i sekunder, som blev til timer, der blev til dage. Morgen og aften er det samme mørke.

Det er længe siden, jeg sidst fornemmede nogen røre på sig.

Sidste gang var nok, da kassen, vi ligger i, blev løftet op. Så var det, som om den i lidt tid hang frit i luften, den hang der bare og gynede frem og tilbage, indtil den faldt til jorden med et tungt bump, der blev dæmpet af lagene af kroppe under mig.

En kæmpestor ligkiste, som blev sænket ned til den sidste hvile i det udgravede hul – det var sådan, det føltes.

SKADESTUEN PÅ Södersjukhuset havde patienter stående langs væggene, fordi stolene i venteværelset for længst var fyldt op, og gangene var fulde af bårer med tilskadekomne, som der ikke var plads til i de overfyldte undersøgelsesrum. Det var en af de morgener. Sådant en med skud og overfald og et harmonikasammenstød på sydmotorvejen.

Ewert Grens burde have taget hovedindgangen, men havde af vanvare parkeret ved skadestuens rampe mellem to ambulancer. Det var jo på en af disse operationsstuer, at han havde oprettet en midlertidig styringscentral, sidste gang et alarmopkald havde sit epicentrum inde i selve lighuset. Dengang havde en prostitueret kvinde i desperation plastret hele stedet til i sprængstof og taget læger og medicinstuderende som gidsler. Nu ilede han ned igennem de samme gange, men med en anden fornemmelse. Dengang truede øjeblikkelig død. I dag var døden allerede indtruffet og havde selv fundet herhen.

Et lig for meget. En død mand i overskud.

– Godmorgen.

Obduktionsteknikeren var en kvinde i halvtredserne, og hun stod som lovet og ventede på ham uden for lighusets tunge jerndør. Hendes øjne strålede af nærvær og iver, og munden smilede blødt. Grens begreb ikke, hvordan hun kunne gå omkring med så meget liv i sig, når hun havde som erhverv at skære mennesker i stykker.

– Jeg hedder Laura. Det var mig, der ringede til jer.

En hvid kittel med en art plastikforklæde sad på hende som et ekstra lag hud, en halvmaske hang løst ned fra nakken, og to lag plastikhandsker sad på hænderne, men blev trukket af for at give ham hånden.

– Bare rolig, jeg er helt ren, for dagens første obduktion er blevet udskudt.

Grens gav hånd, og straks efter gjorde kvinden tegn til, at han skulle følge med hende ind i en smal gang forbi et kontor og et arkivrum på vej mod obduktionsrummet.

– En morgen som alle andre med en kop kaffe eller et par stykker for nu at være helt ærlig. Derpå gennemgang af nye henvisninger og så ind for at flytte nattens patienter over i opbevaringsrummene. Ja, jeg plejer at kalde dem patienter, for jeg synes, det lyder så uværdigt at kalde dem for døde eller lig eller bare kroppe.

Hun åbnede døren ind til det langt større lokale bag obduktionsrummet. Det var kølerummet med hidsig loftsbelysning og otte grader ifølge termometeret, som lå på et arbejdsbord. Opbevaringsrummene var sat ind i stålstilladser med 12 rum hver fordelt på tre etager. Stilladserne havde hjul på, så det var nemt at rulle dem tæt på væggene, der var klædt i hvide kakler.

– Tre ældre mænd, en ung kvinde og et seksårigt barn. Det var de nye ifølge henvisningerne, og jeg løftede dem over en ad gangen. Vi har en maskine, der fungerer som kran, så vi ikke slider vores rygge op.

Der var en mærkelig lugt, som havde været tydeligere inde i obduktionsrummet. Det var kød, der lugtede af.

– En morgen som alle andre, lige indtil de skulle flyttes over, og jeg ligesom syntes, at der var for mange patienter.

Stålstilladset tættest på dem havde otte fulde rum og fire tomme. Ubevægelige kroppe svøbt i hvide lagner, alle med en lille rød navneseddel sat fast midtpå.

– Jeg talte dem tre gange, men hvor meget jeg end sammenlignede dem med mine optegninger i computeren, så stemte det ikke. Der var en for meget. Så jeg trak dem ud og kontrollerede navnesedlen og ansigtet, og da det ikke var tilstrækkeligt ved et par stykker af dem, kiggede jeg efter særlige kendetegn.

Hun smilede igen, og et smil i det miljø og under de omstændigheder ville hos enhver anden have været sindbilledet på morbid fascination eller ligefrem galskab. Men det gjaldt ikke hendes smil. Ewert Grens stod ved siden af et menneske, der ønskede at formidle ro, og som forstod, at en gæst i dette rum sjældent følte sig godt tilpas. Og det lykkedes hende: Hendes smil var varmt og oprigtigt og fik ham til at slappe af.

Som politikommissær i en storby havde han jo sin gang i de dødes rum, og han plejede at skjule sit ubehag ved at overspille. Når han befandt sig i et lighus, kunne han finde på pludselig at gribe fat i en fod, der stak ud, og komme med en morsomhed eller en sarkastisk

bemærkning. Det var der ikke brug for nu. Da hun trak nederste bære til højre ud af stålstilladset og viste ham en hvid bylt i almindelig mandestørrelse, fulgte han med i hendes ro.

– Her ligger dem, der ikke er blevet obduceret endnu. Det er dem, jeg skal gøre klar og tage organer ud af, så patologen kan lede efter dødsårsagen.

Grens havde noteret sig de rustfrie skåle, da de passerede obduktionsrummet. Det var der, de løsdele, som tilsammen udgjorde et menneske, plejede at blive opbevaret, før de skulle lægges tilbage.

– Her har du patienten, som ikke er vores patient. Her er den døde, der er i overskud.

Hun trak det hvide lagen til side, og der lå han. Huden var mørk med en tydelig pigmentforandring på halsen, til trods for at kraften og livet havde forladt kroppen. Manden havde kort hår og var temmelig mager. Grens gættede på, at han var i trediverne, men døden kunne godt spille én et puds.

– Nøgen og iført lagen ligesom de andre. Der var endda en rød navneseddel med noget ulæseligt kradset ned. Men han er ikke blevet modtaget af hverken mig eller nogen anden hernede, han er ikke blevet registreret, og han lå ikke på den bære i går aftes. Da talte jeg dem ikke, men det ved jeg bare. Det er mit arbejde. Jeg går lige så meget op i mine patienter og møder dem med samme alvor, som sygeplejersker og læger går op i de levende patienter oppe på afdelingerne.

Laura lagde sin hånd på Ewert Grens' arm. Måske for at understrege, hvor meget hun gik op i sine patienter, måske af uro over ikke at forstå, hvad det var, hun stod og så på. Eller måske hun bare stadig gerne ville dele ud af sin ro til sin gæst. Uanset hvad lod Grens den ligge – han, der ellers gjorde meget ud af at undgå kropskontakt.

Alene sammen i et rum fuld af døde. Og det følte næsten godt.

– Er det sket for jer før?

– Er hvad sket, kommissær?

– At I har en uidentificeret krop?

– Aldrig.

Han lænede sig frem mod ansigtet, som ikke kunne se ham, og lirkede forsigtigt resten af det hvide svøb løs og blottede en nøgen krop. Uskadt på overfladen. Et tilsyneladende rask menneske, som

ikke var blevet udsat for ydre vold. Ewert Grens afsøgte med blikket hele rummet, som var lige så koldt, som det så ud.

Hvem er du? Hvorfor døde du? Og hvordan fanden kom du dog hertil?

JEG RÅBTE HENDES navn for nylig. Alyson. *Alyson*. Jeg ved godt, at vi ikke må tale sammen. Det sagde de. Men jeg var nødt til det efter de seneste døgn med åndedragene, der ophørte, og hvor end ikke den metalliske skrabelyd hørtes længere, og lugten blev til en stank af forrådnelse.

Alyson.

Hun svarede ikke.

Så råbte jeg igen, råbte på hvem som helst, og min stemme druknede i det trange rum uden at få svar.

Måske tør de ikke.

Eller måske er jeg helt alene, selv om vi er så mange.

Måske er det kun mig, der er i live.

SIKKE EN MÆRKVÆRDIG morgen.

Dagen var begyndt så fint på hans helt eget sted på en sten uden for Annis gamle vindue og var blevet forvandlet til opgaven med at følge en transport af en ukendt død mand fra et lighus til et andet. Det tidlige alarmopkald havde ført til politiefterforskning og skulle derfor fortsætte på retsmedicinsk i Solna.

Nogle timer senere stod Ewert Grens under en lampe med skarpt lys rettet mod en briks af glimtende metal og en ung mandekrop, som stadig manglede et navn.

– Fuldt udbredte ligpletter og maksimal rigor mortis. Men øjets ringmuskel reagerer tydeligt på strøm, og her, Ewert ...

Retsmedicineren Ludvig Errfors var gennem årene blevet en af de få, som Grens stolede på. Han førte kanylen gennem pupillen i ligets øje, fyldte sprøjten og tømte indholdet i et reagensglas.

– ... når jeg måler calciumindholdet i glaslegemets væske, kan jeg se, at det er steget. Jeg vil sige godt og vel et døgn. 25 eller måske 30 timer er det, siden han fyldte lungerne med sit sidste åndedrag.

Det havde ikke taget lang tid at skifte roen ud med uro. Den behagelige ro, som Ewert Grens havde hvilet i hos den kvindelige obduktionstekniker med det varme smil, blev nu knust af den rastløshed, som var blevet hans eneste livsledsager.

– Men jeg finder sgu ikke ud af, *hvem* han er, af at vide *hvornår* han døde.

– Der er små blødninger i det hvide i begge øjne og på indersiden af øjenlågene.

– Ja?

– Det betyder, at han blev kvalt, Ewert.

– Det siger mig stadigvæk ikke en skid om, hvem han er.

Og da uroen og rastløsheden blev til den vrede, som altid lå på lur, forlod han briksen og det stærke lys og gav sig til at vandre frem og tilbage i rummet, der lugtede endnu mere af kød end det forrige. Han

slog hånden hårdt ned i et rullebord, der var lige så blankt som alt andet, og det gav en metallisk klang, der gav genlyd i hele rummet.

– Men for fanden da, Errfors, giv mig noget, der handler om identitet! Om hvor han kommer fra, og hvem han er.

Retsmedicineren stod stadig bøjet ind over det livløse ansigt, nøjagtig lige så afslappet som før, hverken overrasket eller bange. De havde undersøgt i omegnen af et par hundrede kroppe sammen, og kommissærens frygt for sin egen død blev for ham, som for så mange andre, til aggression herinde. Det var to sider af samme følelse.

– Han kommer fra Afrika.

– Afrika er temmelig stort.

– Et sted langt mod vest og langt mod nord, Ewert. Men ikke fra nogen af de lande, der grænser direkte ud mod Atlanterhavet eller Middelhavet.

Den uroligt vandrende politikommissær løftede hånden og skulle til at slå til igen, denne gang mod en bunke plastikforklæder. Bevægelsen frøs i luften, da Ludvig Errfors med magt trak den navnløse mands kæber fra hinanden og pegede mod den hvide tandrække i overkæben.

– Kan du se de pletter på emaljen? Det er fra fluor. Han er vokset op i et område med grundvand, der indeholder ekstremt store mængder fluor.

Ewert Grens trådte nærmere og så de hvide prikker på de hvide tænder. Det var store prikker, og de var over det hele.

– Fluor er jo i udgangspunktet godt for tænderne og bygger dem op. Men i det her omfang skader den emaljen.

– Der er vel store mængder fluor mange steder.

– Ikke så høje. Og lad os lige se på resten ...

Retsmedicineren bankede forsigtigt med en metalstav mod en tand ad gangen.

– Han har stærke, sunde tænder, indtil man når hertil.

To hjørnetænder i en farvenuance, der var alt andet end hvid.

– Vi plejer at sige, at de er *brændt helt ned*. Så hårdt ramte af karies, at de ikke står til at redde. Hvis han var gået til tandlæge, ville de være blevet trukket ud. Men han har aldrig været til tandlæge, Ewert.

Retsmedicineren trykkede kæberne sammen igen, og også det lod til at kræve al hans kraft.

– Jeg har set det ved flere obduktioner af mennesker, der er vokset

op i store dele af Afrika: fantastiske tænder til trods for ingen tandpleje, samtidig med at der er betragtelige skader på et par af tænderne. I kombination med fluorskaderne og resten af hans udseende tyder det på, at han stammer fra Vestafrika eller muligvis Centralafrika.

Ewert Grens stoppede op ved retsmedicinerens side lidt længere, end hvad der måske var grund til, når en menneskekrop gradvist bliver afmonteret. Der var egentlig ikke så meget mere information at komme efter her. Han havde fået en sandsynlig dødsårsag: kvælning. Et sandsynligt dødstidspunkt: 25 timer tidligere. Og et sandsynligt oprindelsessted: Vestafrika. Men han havde haft svært ved at slippe den dødes ansigt. Det var sket, at han i forbindelse med andre efterforskninger havde oplevet, at de afdøde havde iagttaget ham, mens han iagttog dem. Det var ikke det, der skete nu.

Det var mere noget med, at han følte en slags ansvar for den unge mand, der var blevet stuvet af vejen i et lighus med en falsk navneseddel på. Og mens Grens dvælede ved ansigtet, som hverken kunne besvare spørgsmål om, hvem det tilhørte, eller hvordan det var kommet derhen, indså han, at selv om der var en straf for at fratage et menneske hans liv, var det så godt som risikofrit derpå at fratage ham hans død. Kommissæren forstod, at det her var forkert, og at det var hans opgave at give den unge mand hans død tilbage.

Retsmedicinsk Institut i Solna lå kun et par kilometer fra Norra Begravningsplats, og på vej mod Stockholms indre by og politigården gjorde han holdt ved den store kirkegård, som engang havde været det væmmeligste sted i verden. Her ved det, som han havde *været bange for, selv om det allerede var sket*. Det var her, han ikke havde turdet tage hen. Det var her, han godt turde tage hen nu. Hen til graven, som var en ud af 30.000, og som lå i noget, der var blevet døbt Kvarter 19B og havde nummer 603.

Et simpelt hvidt kors og et messingskilt med hendes navn indgraveret. **ANNI GRENS**. Han fjernede lidt vildfarent løv, som var blæst derover, fyldte vandkanden og fugtede rosenbusken og lyngen og de to planter, der hed kærlighedsurt og havde lyserøde blomsterklynger. Han sad på parkbænken og kiggede på et stykke græs og tænkte på ansigtet, der lå på en kold obduktionsbåre. Han tænkte på, om der mon var nogen, som savnede den unge mand, sådan som han selv savnede sin hustru, og om den unge mand for sin del savnede nogen, sådan som Anni måske savnede sin mand.

Den uventet hidsige morgentrafik var for en stund gået over i formiddagens stilhed, og det tog kun få minutter at nå fra Solna Kirkevej til Kungsholmen og finde en ledig P-plads lige uden for politigården Kronoberg.

Ewert Grens' første skridt i efterforskningsafdelingens gang havde retning mod kaffeautomaten og knap nummer 38 for at få sig to store kopper sort kaffe. Den første drak han med det samme, den næste tog han med over til næste stop: døråbningen ind til Mariana Hermanssons kontor.

– Godmorgen.

Han gik sjældent længere end til dørtærsklen. Sådan var det bare blevet. Han var pavestolt over i sin tid at have ansat denne langt yngre kvinde, og selv om hun ikke vidste det, gjorde hun det nogle gange ud for den datter, han aldrig fik. Men hun havde skabt sin egen integritetsbarriere, og den gik sådan cirka der i døråbningen.

– Der er ikke nogen i det svenske efterlysningsregister, der matcher hans signalement, Ewert. Jeg tjekkede også med København og Helsinki og Oslo uden resultat.

Han havde ringet til dem begge to på vej mellem de to lighuse: Mariana, som allerede havde siddet klar ved papirbunkerne, der havde forbindelse til en snes parallelle forundersøgelser, og Sven, som lige havde forladt sin plads mellem Anita og Jonas ved morgenbordet i rækkehuset.

Det var Svens døråbning, Grens nu gik over til.

– Sven?

Sven og Mariana var de eneste af hans kollegaer, han kunne holde ud. Og de eneste af hans kollegaer, som kunne holde ham ud.

– Jeg var en tur forbi C-huset og Interpol på vej ind, som du bad om, Ewert.

– Og hvad fandt du ud af?

– Der var heller ikke noget der. Ingen match på hverken tandaftryk eller fingeraftryk. Ingen anden politimyndighed i verden savner ham.

Derfra var der tre døre til hans eget kontor, hvor han stillede begge kaffekopper på det vakkelvorne sofabord ved siden af fløjlssofaen, som engang havde været mørkebrun og haft tydelige striber. Båndoptageren stod på hylden mellem mapperne af afsluttede efterforskninger, og de bøger om politietik, som ankom i en lind strøm uden at vække hans interesse.

Han havde lige sat Siw på med *Tweedle Dee* og lagt sig ned på sofaen, som efterhånden var alt for blød til så tung en krop som hans. I hans egen døråbning dukkede da et ansigt op med furer i panden, der mindede om dem, Grens mødte hver morgen i spejlet på badeværelset. Det var kriminalteknikerens Nils Krantz, der havde været lige så længe i huset som han selv.

– Har du tid, Ewert?

– Ikke endnu.

– Men det har du om et par minutter?

– Om to minutter og 45 sekunder.

Krantz forlod døråbningen og satte sig ned i gæstestolen på den anden side af sofabordet og ventede den tid, det ville tage Siw Malmkvist at synge færdigt. Det var før sket, at han var blevet træt af at vente og havde diskuteret med politikommissæren om det idiotiske i at lade akut politiarbejde vente på, at tressermusikken tonede bort, men han havde lært at lade det passere. Det gik hurtigere på den måde.

Tweedle-deedeli-dee.

Ewert Grens strakte sig i sofaen og vendte sig om på siden for bedre at se sin gæst.

– Det er hendes allerførste indspilning nogensinde. Var du klar over det?

– Jeg vil have dig til at sætte dig op, Ewert. Det er nemmere at læse på den måde.

Kriminalteknikerens havde holdt et papir i hånden, da han kom ind i rummet. Nu lagde han det ned på sofabordet og skubbede det over mod Grens.

– Jeg foretog en første besigtigelse af kroppen nede hos Errfors for at vinde tid. Dna får du svar på tidligst i aften og nok først i morgen. Men jeg så noget andet, noget, der ikke stemmer.

Krantz trak sine læsebriller op af jakkelommen og rakte dem til Grens.

– Prøv at læse femte linje. Jeg fandt omfattende fragmenter af det stof på flere steder: i den døde hår, i ansigtshuden, på hænderne, i lænden og lige over anklerne. Det vil sige samtlige overflader, som ikke var beskyttet af det tøj, han havde på, før nogen tog hans liv og klædte ham af og svøbte ham i et ligklæde.

Kriminalteknikerens pegefinger var lidt kroget, men det lod sig

alligevel gøre at følge hele vejen frem til det ord, der var streget under med sort tusch: ammoniumfosfat.

Grens trak på skuldrene:

– Og hvad betyder så det?

– Pulverslukker.

– *Pulverslukker?*

– Ja. Ammoniumfosfat er en effektiv og udbredt hovedingrediens i den type brandslukker, der fungerer ved at køle ilden ned.

– Nu forstår jeg endnu mindre. Folk med brandskader plejer da at se meget værre ud.

Kriminalteknikeren rakte hånden frem og ventede, til Grens havde taget læsebrillerne af og afleveret dem.

– Det er netop det, der ikke stemmer. Hans krop bærer ingen spor overhovedet af at have været udsat for åben ild.

Da Krantz straks efter var gået for at fortsætte med næste efterforskning, som også var af hastekarakter (det var de altid), lå Ewert Grens tilbage i fløjlssofaen og lyttede til musikken fra en anden tid. Lyttede og tænkte på lighuse og på, at de havde været en naturlig del af hans liv lige siden hans allerførste mordsag som nyansat politibetjent. Men det var nu alligevel første gang, han efterforskede et lig, som slet ikke skulle være der. Som var kommet derhen af sig selv, som manglede navn og historie, og som slet ikke var nogen.

ALYSON.

Jeg kan jo huske, at hun hviskede.

Vi var ikke kommet ret langt, og de fleste var stadig i live, da hendes forsigtige stemme vandrede i mørket mellem åndedragene og søgte mig, og jeg hviskede tilbage.

Alyson.

Jeg fik ikke noget svar. Jeg har stadig ikke fået noget svar.